

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 w związku z art. 54 TFUE stoi na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, zgodnie z którym obowiązkowe składki podatnika niebędącego rezydentem na rzecz funduszu emerytalno-rentowego samorządu zawodowego (wynikające z jego członkostwa w izbie adwokackiej w państwie członkowskim, wymagane w aspekcie prawa zawodowego w związku z działalnością wykonywaną w kilku państwach członkowskich) nie są uwzględniane w aspekcie obniżenia dochodu w ramach ograniczonego obowiązku podatkowego, podczas gdy w przypadku podatników będących rezydentami w ramach nieograniczonego obowiązku podatkowego przewidziany jest zgodnie z prawem krajowym ograniczony co do wysokości odpis od dochodu?
- 2) Czy art. 49 w związku z art. 54 TFUE stoi na przeszkodzie opisanemu w pkt 1 uregulowaniu, jeżeli podatnik oprócz obowiązkowych składek uiszcza – dobrowolnie – także składki dodatkowe na rzecz funduszu emerytalno-rentowego samorządu zawodowego, a państwo członkowskie nie uwzględnia ich w aspekcie obniżenia dochodu, mimo że późniejsze świadczenia emerytalno-rentowe w tym państwie członkowskim będą zgodnie z prawem krajowym ewentualnie podlegać opodatkowaniu także w ramach ograniczonego obowiązku podatkowego?
- 3) Czy art. 49 w związku z art. 54 TFUE stoi na przeszkodzie uregulowaniu opisanemu w pkt 1, jeżeli podatnik niezależnie od swojego wpisu na listę adwokacką i składek na rzecz funduszu emerytalno-rentowego samorządu zawodowego uiszcza składki w ramach prywatnego systemu ubezpieczenia emerytalno-rentowego, do którego przystąpił dobrowolnie, a państwo członkowskie nie uwzględnia ich w aspekcie obniżenia dochodu, mimo że późniejsze świadczenia emerytalno-rentowe w tym państwie członkowskim będą zgodnie z prawem krajowym ewentualnie podlegać opodatkowaniu także w ramach ograniczonego obowiązku podatkowego?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln (Niemcy)
w dniu 22 sierpnia 2017 r. – postępowanie mandatowe przeciwko Josefowi Baumgartnerowi**

(Sprawa C-513/17)

(2017/C 382/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Josef Baumgartner

Inny uczestnik postępowania: Bundesamt für Güterverkehr, Staatsanwaltschaft Köln

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 19 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 561/2006⁽¹⁾ należy dokonywać w taki sposób, że nałożenia kary na przedsiębiorstwo lub osobę z kierownictwa przedsiębiorstwa zgodnie z § 30 Ordnungswidrigkeitengesetz (ustawy o wykroczeniach, zwanej dalej „OWiG”), § 9 OWiG, § 130 OWiG z powodu popełnienia wykroczenia w miejscu siedziby przedsiębiorstwa może dokonać tylko państwo członkowskie, na którego terytorium znajduje się siedziba przedsiębiorstwa? Czy uprawnienie do nałożenia kary z powodu wykroczenia mają jednak także inne państwa członkowskie, jeśli zostało ono stwierdzone na ich terytorium?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, Dz.U. L 102, s.1